

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

01 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Țurcan Anatolie și Plămădeală Ghenadie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Bordeniuc Iurii în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2021, în cauza penală în privința inculpatului

Basunov Maxim xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 10.07.2019 - 31.12.2019;

Instanța de apel: 24.01.2020 - 09.02.2021;

Instanța de recurs: 26.05.2021 - 01.12.2021.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender din 31 decembrie 2019, Basunov Maxim a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.287 alin.(1) Cod penal, la amendă în mărime de 600 unități convenționale, echivalentul a 30 000 lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Basunov Maxim la data de 24 aprilie 2019, în jurul orei 07.55, aflându-se pe traseul R2 Bender-Chișinău, în apropierea stației de alimentare cu carburanți Lukoil nr. 85, adică în loc public, din intenții huliganice și manifestând o vădită lipsă de respect față de societate, a încălcat ordinea publică, fără vreun motiv temeinic, inițiind o ceartă cu cet. Calmîș Tudor, născut la 30 august 1991, adresându-i cuvinte necenzurate, aplicând față de ultimul violență fizică, l-a maltratat cu pumnii în regiunea feței și corpului, cauzându-i durere fizică și leziuni corporale, care conform raportului de constatare medico-legală nr. 201909P0013945 din 24 aprilie 2019 se califică ca vătămare neînsemnată.

Prima instanță a încadrat acțiunile inculpatului Basunov Maxim în baza art.287 alin.(1) Cod penal, huliganismul, adică acțiunile intenționate care încălcă ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor.

3. *Inculpatul Basunov Maxim* a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de încetare a procesului penal, cu aplicarea unei sancțiuni administrative prevăzute de Codul contravențional.

În motivarea cerințelor sale inculpatul a invocat că, atât urmărirea penală cât și cercetarea judecătorească nu au fost efectuate obiectiv, complet și sub toate aspectele. Organul de urmărire penală și prima instanță nu au luat toate măsurile prevăzute de

lege pentru a stabili circumstanțele care dovedesc vinovăția lui Basunov Maxim, așa cum o cere art.19 alin.(3), 254 Cod de procedură penală.

A menționat că, la examinarea cauzei prima instanță nu a respectat cerința legii cu privire la cercetarea multilaterală, completă și obiectivă a circumstanțelor infracțiunii săvârșite, în special privind clarificarea intenției celui vinovat și a motivelor.

De asemenea, a remarcat că prima instanță, soluționând chestiunea despre vinovăția inculpatului în baza art.287 alin.(1) Cod penal, nu a luat în considerație cumulul tuturor circumstanțelor infracțiunii săvârșite, nu a ținut cont, în special, de anturajul, modul de săvârșire a infracțiunii, numărul, caracterul și localizarea leziuni corporale, comportarea anterioară a vinovatului și relațiile dintre ei. Sub acest aspect, consideră că, prima instanță pripit a concluzionat că acțiunile inculpatului conțin elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(1) Cod penal și a pronunțat o sentință neîntemeiată.

A mai notat că, la examinarea cauzei date nu au fost prezentate careva probele pertinente, concludente și utile atât directe cât și indirecte prin care se confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

La fel, a indicat că raportul de constatare a leziunilor corporale nr. 201909P0013945 din 24.04.2019, potrivit căruia la Calmîș Tudor s-au depistat două echimoze în regiune a feței, edem posttraumatic în regiunea antebrațului stâng, care se califică ca vătămare neînsemnată, nu poate servi ca probă, deoarece potrivit legislației în vigoare urma să fie efectuat raport de expertiză și nici de cum raport de constatare.

În final, a conchis că prima instanță a efectuat o încadrare juridică incorectă a acțiunilor inculpatului în baza art.287 alin.(1) Cod penal, deoarece fapta incriminată este o contravenție prevăzută de Codul contravențional.

4. Prin decizia Colegiului penal Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2021, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării și just a adoptat o sentință de condamnare în privința inculpatului Basunov Maxim în baza art.287 alin.(1) Cod penal. Prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale privind administrarea probelor.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, prima instanță a argumentat deplin poziția adoptată, cât din punct de vedere a cercetării în ansamblu a circumstanțelor cauzei, cât și din punct de vedere a prevederilor legale.

Instanța de apel a reținut că în acțiunile inculpatului Basunov Maxim din data de 24 aprilie 2019 se demonstrează cu certitudine componenta de infracțiune, prevăzută de art.287 alin.(1) Cod penal.

Instanța de apel indicat că, în speță fapta prejudiciabilă a lui Basunov Maxim s-a manifestat prin acțiunea care a încălcat ordinea publică în trafic, însoțită de aplicarea violenței de către inculpat asupra părții vătămate Calmîș Tudor și acțiunea care, prin conținutul său a stopat automobilul în mijlocul drumului, ulterior a deschis

ușa din partea șoferului de la automobilul de model Dacia de culoare roșie în care era partea vătămată, amenințându-l cu diferite cuvinte injurioase și aplicând violența fizică, anume prin aceste acțiuni s-a manifestat încălcarea ordinii publice, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei.

Instanța de apel a notat că, argumentele invocate de către inculpatul Basunov Maxim, în apelul declarat, precum că organul de urmărire penală, cât și prima instanță greșit a calificat, iar ulterior și condamnat pe Basunov Maxim, în baza art.287 alin.(1) Cod penal, iar, acțiunile ultimului urmau a fi calificate în baza unei contravenții, deoarece nu a fost demonstrată aplicarea violenței sau amenințarea cu violență, nu pot fi reținute, or, potrivit declarațiilor părții vătămate Calmîș Tudor, ultimul a declarat că, „... șoferul mașinii de model JEEP (inculpatul) i-a făcut depășire și i-a forțat oprirea în preajma stației de alimentare Lukoil. După care, șoferul mașinii de model JEEP, ieșind din mașină, s-a apropiat de mașina lui, a deschis ușa și i-a aplicat doi pumni cu mâna stângă. După ce a ieșit din automobil a continuat să-l lovească și să-l insulte cu cuvinte necenzurate, amenințându-l...”.

De asemenea, instanța de apel a evidențiat că în cadrul cercetării judecătorești a fost cercetat raportul de constatare a leziunilor corporale nr. 201909P0013945 din 24 aprilie 2019, potrivit căruia la cet. Calmîș Tudor s-au depistat două echimoze în regiunea feței, edem posttraumatic în regiunea antebrațului stâng, care se califică ca vătămare neînsemnată.

Instanța de apel a reținut că, inculpatul considerându-se afectat într-un drept prevăzut de lege, nu a contestat legalitatea actelor procedurale îndeplinite nici de către de organul de urmărire penală în modul și termenul stabilit de lege, precum și, la finisarea urmăririi penale și luarea de cunoștință cu materialele cauzei, nu a avut nici o obiecție asupra actelor menționate, prezumându-se că acestea sunt legale. Astfel, argumentele invocate de către inculpat în ceea ce privește că, probele anexate la dosar nu demonstrează comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(1) Cod penal, dar constituie o contravenție, iar cele invocate de procuror nu corespund stării de fapt, și organul de cercetare penală a ignorat prevederile legale obligatorii prin faptul că nu au fost prezentate probe concludente și pertinente în vederea demonstrării vinovăției inculpatului, nu sunt plauzibile și poartă caracter declarativ, urmând a fi respinse.

Totodată, instanța de apel a combătut argumentul invocat de inculpat în apelul declarat precum că învinuirea adusă nu și-a găsit confirmarea, or, de către prima instanță au fost apreciate toate probele coroborate în ansamblu din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar versiunea inculpatului nu și-a găsit confirmare.

Prin urmare, argumentele precum că, organul de urmărire penală, cât și prima instanță a supra-apreciat gradul prejudiciabil al acțiunilor lui Basunov Maxim, pentru al putea atrage la răspundere penală, instanța de apel nu le-a reținut deoarece având în vedere starea de fapt reținută pe baza declarațiilor părții vătămate, martorului, precum și raportului de constatare anexate la materialele cauzei cercetate în prima instanță și verificate în ședința instanței de apel, se constată că fapta incriminată inculpatului a fost săvârșită de acesta și constituie o infracțiune.

Mai mult ca atât, instanța de apel a reținut că, declarațiile inculpatului sunt

contradictorii și dubioase, deoarece ultimul a declarat că, nu-și amintește cele întâmplate la momentul incidentului, dar totodată solicită ca acțiunile sale să fie încadrate în baza prevederilor codului contravențional, astfel, poziția inculpatului care pledează nevinovat are un caracter declarativ, iar circumstanțele relatate de inculpat nu au fost dovedite prin probe pertinente și concludente cazului, totodată fiind în contradicție cu rezultatele probelor administrate la dosar.

Astfel, din conținutul apelului declarat de către inculpatul Basunov Maxim, instanța de apel nu a desprins nici un motiv de natură juridică capabil să influențeze soluția procesului penal, deoarece nu se referă la cazul în care ar rezulta încălcarea esențială a legii, soldată cu atragerea la răspundere contravențională.

4.2. Instanța de apel a considerat că la determinarea tipului și măsurii de pedeapsă, prima instanță a ținut cont de prevederile art.75-77 Cod penal adică, de pericolul social al crimei comise de Basunov Maxim, de gravitatea infracțiunii comise care se califică ca mai puțin gravă.

Ca concluzie asupra celor etalate, instanța de apel a remarcat că la individualizarea pedepsei, prima instanță a ținut cont de cele trei principii care urmează a sta la baza individualizării pedepsei, sancțiunea aplicată inculpatului, Basunov Maxim, fiind legală, echitabilă și individualizată.

În conformitate cu prevederile art.76, 77 Cod penal, careva circumstanțe agravante sau atenuante în privința inculpatului, Basunov Maxim, nu au fost reținute de către instanța de apel.

În astfel, de circumstanțe instanța de apel a reținut că, prima instanță motivat a stabilit categoria și măsura de pedeapsă, relevând în cuprinsul sentinței circumstanțele cauzei, persoana inculpatului și, în așa mod, corect a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se va asigura prin aplicarea pedepsei cu amendă în limitele minime prevăzute de sancțiunea normei incriminate.

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că scopul prestabilit al legii penale privind corectarea și reeducarea inculpatului, Basunov Maxim, va fi pe deplin atins, doar prin menținerea pedepsei sub formă de amendă, în limitele stabilite de prima instanță, or, aplicarea unei altei pedepse, nu va fi nici rațională și nici proporțională acțiunilor comise de către acesta.

5. Avocatul Iurii Bordeniuc în numele inculpatului, în temeiul pct.4), 6), 12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, contestă cu recurs hotărârile adoptate și solicită casarea acestora cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea cerințelor sale apărarea invocă că, la caz a fost stabilit cu certitudine că inculpatul Basunov Maxim nu cunoaște limba de stat și este vorbitor de limba rusă.

Notează că, a stabilit potrivit proceselor-verbale a ședințelor de judecată că la două ședințe de judecată interpretul nu a participat de loc.

Menționează că, la examinarea cauzei în prima instanță inculpatului Basunov Maxim nu ia fost asigurat dreptul la interpret, i-ar în instanța de apel a fost asigurat cu interpret ne autorizat, motive pentru care consideră că și în instanța de apel inculpatul Basunov Maxim nu a fost asigurat dreptul la interpret.

Consideră că, judecata în prima instanță și în instanța de apel a avut loc fără participarea interpretului și traducătorului, când participarea lor era obligatorie

potrivit legii, fapt ce servește drept temei pentru declararea recursului.

De asemenea, evidențiază că instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile sale pe probe cercetate de către prima instanță, dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost reflectate în procesul verbal al ședinței de judecată, astfel, consider că a avut loc o încălcare esențială a legii procesual penale.

Suplimentar, explică că din procesul-verbal al ședinței de judecată al instanței de apel rezultă, că instanța de apel nu a examinat cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță, deoarece nu a fost interogată partea vătămată, nu au fost interogați martorii, și alte probe puse la baza condamnării, din care motiv consideră că urmează a fi casată decizia instanței de apel. Sub acest aspect, consideră că prima instanță și instanța de apel a pronunțat o decizie ilegală, neîntemeiată și nemotivată.

Consideră că, prima instanță și instanța de apel a efectuat o încadrare juridică incorectă a acțiunilor inculpatului Basunov Maxim în baza art.287 alin.(1) Cod penal, deoarece fapta incriminată constituie o contravenție prevăzută de art.354 Cod contravențional. Or, din probele administrate în cauză, și anume din declarațiile părții vătămate nu s-au stabilit elementele constitutive ale infracțiunii de huliganism.

Explică că, pentru delimitarea infracțiunii de huliganism de anumite fapte (art.354 Cod contravențional), trebuie avute în vedere toate împrejurările în care a fost săvârșită fapta, cum sânt: aplicarea violenței asupra persoanelor; amenințarea, cu aplicarea violenței, asupra persoanelor; opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane, care curmă actele huliganice. În final, conchide că instanța de apel și prima instanță pripit a concluzionat că acțiunile inculpatului conțin elementele constitutive ale infracțiunii incriminate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să decidă asupra inadmisibilității recursului în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din conținutul recursului declarat, Colegiul penal constată că titularul acestuia invocă temeiurile de casare prevăzute la pct.4), 6), 12) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când judecata a avut loc fără participarea traducătorului, când participarea acestuia era obligatorie potrivit legii, când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii este expus neclar și instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită

În esență, criticele recurentului se axează pe ideea că instanțele de fond nu au intrat pe deplin în esența acțiunilor inculpatului, acestea fiind apreciate greșit, eronat fiind dispusă condamnarea în baza art.287 alin.(1) Cod penal, precum și că inculpatului ia fost încălcat dreptul la interpret.

Raportând norma de drept citată la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că aceste temeuri nu-și găsesc confirmarea în speța dedusă judecării.

În primul rând, cu referire la temeiul de casare prevăzute la pct.4) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, precum că judecata a avut loc fără participarea traducătorului, când participarea acestuia era obligatorie potrivit legii, instanța de recurs reține că potrivit proceselor verbale a ședințelor de judecată a primei instanțe (f.d. 96, 97, 117-120), declarațiilor inculpatului date în cadrul primei instanțe (f.d.123) precum și procesului verbal al ședinței de judecată a instanței de apel (f.d.178-182), se constată că inculpatului Basunov Maxim a fost asigurat cu interpret.

Astfel, Colegiul penal apreciază ca fiind neîntemeiate și lipsite de suport probatoriu argumentele avocatului precum că inculpatului Basunov Maxim nu ia fost asigurat dreptul la interpret în cadrul ședințelor de judecată a primei instanțe și doar în câteva ședințe a instanței de apel a fost prezent interpretul. Or, reieșind din materialele cauzei instanța de recurs constată contrariul.

Mai mult ca atât, în conformitate cu prevederile art.427 alin.(2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele recurentului invocate în prezentul recurs ordinar nu se regăsesc în cererea de apel, de asemenea nici în cadrul ședințelor instanței de apel ultimul nu a semnalat o atare abatere. Prin urmare, recursul ordinar în sensul vizat nu are niciun suport juridic, fiind neîntemeiat, astfel.

În al doilea rând, Colegiul penal explică că instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, relevă în mod concludent că instanța de apel corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale inculpatului Basunov Maxim, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiind apreciate în conformitate cu prevederile art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor.

Totodată, Colegiul penal constată că, recurentul critică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond, considerându-l ca necorespunzător circumstanțelor de fapt ale cauzei. Însă, aceste argumente nu pot fi reținute deoarece, conform art.101 alin.(2) Cod de procedură penală, la faza judecării cauzei, instanța de judecată apreciază probele conform propriei convingeri formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Colegiul penal, ține să menționeze că, toate probele administrate au primit apreciere la justa lor valoare, concluziile privind vinovăția inculpatului Basunov Maxim în comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(1) Cod penal, rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză, iar motivele aduse de recurent, precum că instanța nu a dat o apreciere cuvenită probelor din dosar, țin de starea de fapt a cauzei. În contextul dat, Colegiul penal reține că art.427 alin.(1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeuri pentru recurs, a cărei analiză denotă

faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat.

Sub acest aspect, Colegiul penal apreciază drept întemeiată poziția instanței de apel, prin care a stabilit că, în speță fapta prejudiciabilă a lui Basunov Maxim s-a manifestat prin acțiunea care a încălcat ordinea publică în trafic, însoțită de aplicarea violenței de către inculpat asupra părții vătămate Calmiș Tudor și acțiunea care, prin conținutul său a stopat automobilul în mijlocul drumului, ulterior a deschis ușa din partea șoferului de la automobilul de model Dacia de culoare roșie în care era partea vătămată, amenințându-l cu diferite cuvinte injurioase și aplicând violența fizică, anume prin aceste acțiuni s-a manifestat încălcarea ordinii publice, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei.

În continuare, Colegiul penal atestă că, instanța de apel a stabilit prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și cea care caracterizează latura subiectivă, precum și obiectul și subiectul infracțiunii.

Totodată, cu referire la erorile procesuale la faza de urmărire penală reținute de către apărare, instanța de recurs relevă că inculpatul și avocatul acestuia nu au contestat legalitatea actelor procedurale îndeplinite nici de către de organul de urmărire penală în modul și termenul stabilit de lege, precum și, la finisarea urmăririi penale și luarea de cunoștință cu materialele cauzei, nu a avut nici o obiecție asupra actelor menționate, prezumându-se că acestea sunt legale.

În plus, se reține că motivele invocate în recursul de pe rol, au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct.4. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Mai mult, analizând textul deciziei atacate (f.d.184-195) în coraport cu motivele invocate de recurent, Colegiul penal atestă că, instanța de apel s-a expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din decizie, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Reieșind din concepția Curții Europene, art.6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kosser v. Franța, nr.38748/97 din 9 martie 1999).

În contextul celor menționate, Colegiul penal conchide că, decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la emiterea soluției contestate, precum și motivele adoptării ei, motivarea soluției nu contrazice dispozitivului hotărârii, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii

incriminate, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

În atare circumstanțe, raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărârii contestate și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Bordeniuc Iurii în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2021, în cauza penală în privința inculpatului *Basunov Maxim xxx*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 ianuarie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Plămădeală Ghenadie